

Járovo veselé soutěžení

Čas mezi oběma nedělními pohádkami byl vyplněn soutěžení pro děti, které připomněly, že ani tak "nedospělá" oblast nebyla našemu géniovi cizí. Na fotografiích níže můžete na vlastní kůži zažít atmosféru napínavých soutěží.

Ovšem s jednou výjimkou. Proslulý Járův běh s plnými kufry se nepodařilo fotografovi zachytit, neboť soutěžící byli vždy rychlejší než on. Soutěžní disciplíny pro vás jistě budou inspirací pro nadcházející dlouhé podzimní večery.

Horní snímek je ze soutěže Plivání na obraz císaře pána Franze Josefa I., známého v českých zemích jako Franta Pepa jednička. Na obrázku vpravo premiéra Járovo soutěže vymyšlené speciálně pro chudé děti Bonbónový výťah. Dostat pochutinu do pusy trvalo dětem poměrně dlouho a tak jim bonbón déle vydržel.

Vlastnoručně se mohly děti v neděli přesvědčit také o tom, jak úmorné a namáhavé bylo uhasit naše Národní divadlo na konci 19. století. Na snímku dole vlevo je zpívající Tomáš Barták, který bavil děti, jež nechtěly soutěžit.

Školní brašnička

Má školní brašničko s penálem dřevěným, s tebou jsem chodil zeleným osením.
V tobě jsem nosil většinou jedničky, k radosti tatička, k radosti mamičky.
Učitel Voříšek, dávno již pod drmem, choulí se v hrobečku v kabátku chatrném.
Má školní brašničko s penálem dřevěným, jak se ti Voříšku, jak se ti odměním.
Vše, cos mě naučil, předám teď národu. Semínka z brašničky vydají úrodu.

Žňoviny připravili

Jára, Miroslav Nyklíček, Zdenička Kovalová, Honza Škach,
Kačka Žižková, Tomáš Fiala
příští číslo vyjde již zítra

ŽŇOVINY

pondělí 31. října 2005 / 1. číslo - 3. ročník přehlídky

Zpravodaj Kláštereckých divadelních žní

Kulturák ovládly vynálezy největšího českého génia

První, co letos návštěvník přehlídky Klášterecké divadelní žně uvidí, je výběr geniálních výtvarů největšího českého lyžaře, mechanika, instalátora, gymnasty a svářeče Járy. Nejvýraznějším a rozhodně také nejvýznamnějším vynálezem je maska spojená s kamenným džbánkem, který vidíte na horním snímku. Pochopitelně, že džbánek byl vždy plný piva a s oblibou využívali tento vynález sbory vojenské, policejní, hasičské i pěvecké. Výběr těch nejlepších vynálezů představuje výstava ve vestibulu kulturního domu. Poklady pod skleněnými vitrinami rozhodně stojí za zhlédnutí. Stejně jako fotografie ze života a činnosti velkého génia v

prvním patře. Cestou po schodech, kolem nešikovného polárního cestovatele si pak jistě všimavý návštěvník nenechá ujít Járovo abecedu. Její přečtení sice zabere nějaký čas, přijít však na představení o pár hodin dříve se opravdu vyplatí. Překvapení v podobě narážek na neznámější Járovy počiny je v kulturním domě spousta. Ta největší se však skrývají v jednotlivých představeních. Po celý týden mohou návštěvníci vidět nejen klášterecké soubory. Hosté přijedou například z Kadaně či z Klapý. Zvláště Klapý slibuje nevšední zážitek. To však platí i o kadaňském souboru, jak se mohli všichni přesvědčit již vloni.

Járovo herecké desatero

1. Nepij na kuráž. I opilce zahraje lépe střízlivý.
2. Pamatuj, že se na jevišti jmenuješ většinou jinak než v životě. Je dobré znát jména i ostatních figur.
3. Citová hnutí vyjadřuj raději zády k publiku. Jak smích tak pláč uděláš nejlépe škubáním ramen.
4. Za předměty házené na jeviště neděkuj.
5. Po nápovědě neopakuj všechno. Některé věty patří kolegům.
6. Na záchod jdi před představením, ať potom při hře necouráš.
7. Hraješ-li čerta, uvědom si před usednutím, že máš ocas.
8. Při potlesku na otevřené scéně se neukláníš. Patří patrně někomu jinému.
9. Pamatuj, že některé dveře jsou jen namalované.
10. Při hostině na jevišti nejz, vše je gumové.

Járovo herecké desatero je dárkem pro každý soubor, který se účastní letošního ročníku Kláštereckých divadelních žní.

Těžkosti první české polární expedice vedené náčelníkem pražských otužilců Karlem Němcem názorně představuje expozice ve vestibulu kulturního domu. Zatímco tajemný muž na dolním snímku teprve míří ke zrádnému stoupání, nešťastník na schodišti svůj úkol evidentně nezvládl. Lze se jen dohadovat, kdo z hrdinných českých polárníků si vlastně rozbil hubu.

ŽŇOVINY VÁM PŘINÁŠÍ

Sdružení KLAS
www.sdruzeniklas.cz

Přes přísný zákaz dotýká se sněhu

Letošní přehlídku Klášterecké divadelní žně jsme zahájili představením Divadelní společnosti KLAS Přes přísný zákaz dotýká se sněhu autora Antonína Procházky. Pro soubor to byla zároveň premiéra nové hry.

Míry Nyklíčka, režiséra představení jsme se zeptali, jak hra vznikala.

"Těžce. Kdybych byl ženou, řekl bych, že v těžkých porodních bolestech. Ale protože ty si neumím ani představit, řeknu jen HODNĚ TĚŽCE.

Nejhorší bylo, srovnat se v polovině zkoušení s tím, že bylo nutné nahradit představitele hlavní mužské role. Namísto

Honzy Miloty zaskočil Walda Jústl a myslím, že to zvládl víc než dobře.

Myslím, že i ostatní to zvládli na jedničku. Někteří s hvězdičkou, někteří na jedna minus, ale pořád je to jednička. Chtěl jsem je asi tisíckrát během zkoušení zabít, vykopnout na Měsíc, utopit a vymýšlel jsem si i jiná potěšení, ale nakonec jsem rád, že jsem s takovou partou dělal.

Po premiéře by se mělo chválit, ať kritizují diváci. Takže budu chválit. Hodně mě překvapili Martina Elisová s Honzíkem Škachem. První velká, takřka hlavní role a oba byli skvělí. Nad talentem

Hanky a Zdeničky nepřestávám žasnout dodnes. Walda mě překvapil nápadama. U Vency Poldy, Vency Štaubera, Ivety, Květy, Štěpána a Michala se mi moc líbilo, že i tak malou čudlu, jakou ve hře měli, nahodili za hlavu a odehráli ji na výbornou.

Jejich výkon je o to překvapivější, že pořádně se hra začala zkoušet až o prázdninách a celou jsme ji poprvé odehráli až na generálce.

Pokud to ale kdokoli z nich bude čist, všechno popu a svedu to na pisálky. Však je znáte! Tolik chvály najednou je totiž vraždou divadla. Režirovat deset primadon, to by bylo něco..."

Fenomén Jára

Také letos je tomu 150 let, co se Jára narodil.

Díky matrikáři IV. vídeňské farnosti Franzí Huschkovi, který prováděl většinu zápisů ve stavu opilosti, nelze dodnes s jistotou říci, zda se manželům Marlene a Leopoldu narodil synek v mrazivé únorové noci roku 1855, 1868, 1883. Matrikářův nejistý rukopis připouští i rok 1856. Takže i v příštím roce tomu bude 150 let, co se Jára narodil.

A v zítřejším vydání Žnovin se dozvíte, v jakých zemích a na jakých kontinentech, zanechal Jára své geniální stopy.

Zrnka ze zákulisí

Ester se v představení vdala za policajta, její představitelka Hanka se ve skutečnosti během zkoušek vdala za vojáka.

Zdeňka začala s již viditelným úspěchem přizpůsobovat své tělesné proporce roli Edity, neboť ji nebylo se při zkouškách pořád vycpávat.

Po dlouhé době se vrátila na jeviště Iveta. Ač hrála malou roličku, používala k ní tolik oblečení, že jí doma ve skříni nemohlo nic zůstat.

Walda nechtěl zkoušet milostné scény. Prý si je bude zkoušet doma.

Honza byl v minulém životě určitě kaskadér.

Ať si kdo chce říká co chce

Tomáš Barták

Inscenace, kterou si KLAS vybral, je jedna z nejtěžších odvětví divadla, což je konverzační komedie.

Konverzačka ale potřebuje fofr, ajfr, aby divák neměl čas přemýšlet nad tím, co je tam špatné nebo co se zrovna nepovedlo, prostě fofr, fofr, fofr.

Některé fóry mají moc prostoru a vypadávají z kontextu hry. Kdyby byly ve hře hezky rozprostřené, tak to vyjde daleko líp, než když už vím, že ten fór přijde. Prostě já už jsem věděl, že ten fór má přijít a už jsem z něj neměl takovou tu legraci, takovej ten pocit překvapení. Je důležité si uvědomit, že podstatou konverzační komedie je to, že divák je překvapován, nikoli na fór připravován.

Jinak samozřejmě určité herecké kvality tam jistě jsou, protože to jsou lidi, kteří ten kumšt mají v sobě.

Martin Beníšek

V některých úryvcích tohoto díla byl vypíchnut humor na úkor hry, byl vytržený z kontextu. To je to, co si lidi sice z té hry zapamatují, ale vlastně si nezapamatují kontinuálně k čemu to dospělo, proč to dospělo, přes jaké fáze to dospělo ke konci k jakému se

to dostalo. Prostě mě to zklamalo.

A myslím si, že je to možná režijní chyba. Protože každý si ve hře nemůže dělat co chce, takže je to o tom, jakým směrem to režisér směřuje, kam a jak to dospěje a jakou formou. Takže v tomto bych trochu pokáral režiséra. Díky některým vychytávkám neudržel dílo v určité kontinuitě.

Další věci jsou teorie divadelní. Když jsem tu ještě působil tak vím, že se tu tisíckrát probíraly, a přesto tu jsou někteří lidé, kteří je neustále nedodržují, nepoužívají komunikaci očima, gesty, používají malá gesta, na to že je to na divadle, která by v televizi třeba vynikla, ale na divadlo je to málo.

Václav Homolka

Já jsem byl zvědav hlavě na ten název. Přes přísný zákaz dotýká se sněhu. To jsem si říkal, co to může znamenat. A dlouho jsem na to čekal a vlastně se to objevilo až v tom závěru. Mě třeba osobně to oslovilo, byl jsem neustále ve střehu, čekal jsem, hledal jsem, občas jsem zapomněl, protože mě ten děj pohltil.

Já jsem se nenudil, trošku jsem přemýšlel, trošku jsem si tam hledal i svůj polohu, něco bych i předělal, kdybych já byl režisérem a měl to znova pustit tak bych si to jemňounce někde

upravil.

Takže strhující to bylo, vtipný to bylo, dobře to bylo i promyšlený a až se to trošku vypiluje a dají se tomu větší grády, tak by to mohlo být skvělý.

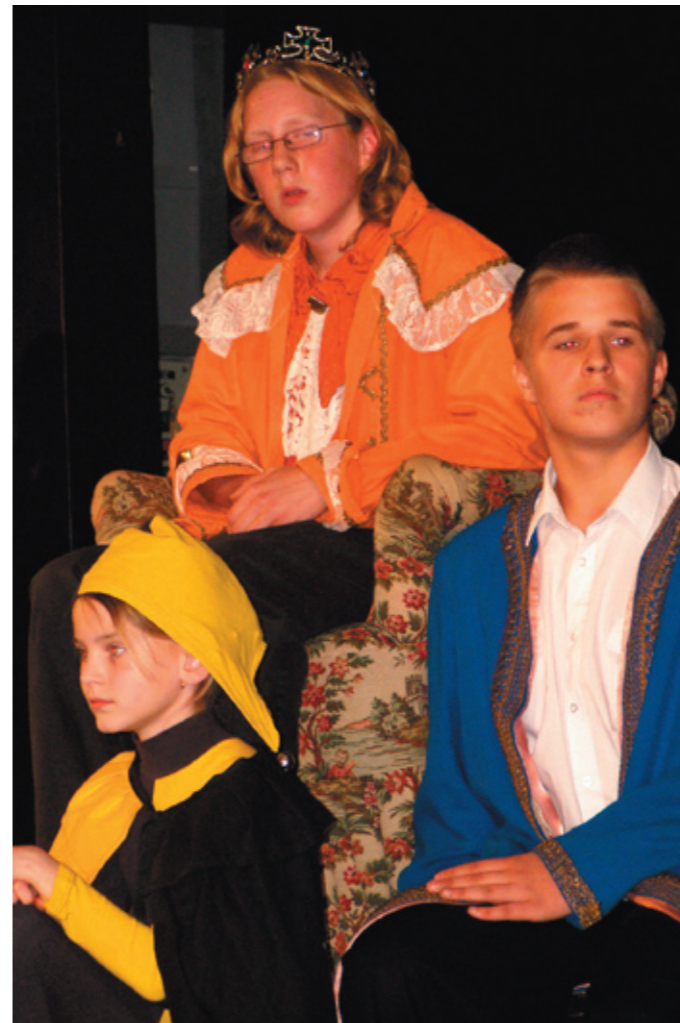
Já jsem teď viděl ve Znojmě taky ochotníky a naši fakt zvítězili na celý čáře. Tam to bylo takový průměrný a tohleto fakt bylo nadprůměrný, hezky udělaný a mám z toho radost.

Jan Milota

Divadelní společnost KLAS si vybrala velmi složitou záležitost. Vybrala si na první pohled záležitost působivou, to znamená, že když otevřu text, otevřu knížku a uvidím tam titul Antonín Procházka - konverzační komedie, tak je to velice lákavé. Ale po tom ta realizace a tak, to bylo velice složitý. Já si myslím, že nezkušený soubor by si na tom naprosto zlámal vaz, zatímco u KLASu jsme viděli velmi velmi dobré pojetí. Myslím si, že potěšilo jak diváka, tak potěšilo mě.

Verunka z Moravy

Tož pěkné to bylo. Až na některé trošinku násilné fóry. Ale já som sa nasmála.

Oslíčku, otřes se!

Druhým dětským představením pro děti byla známá lidová pohádka Oslíčku, otřes se! Sahrály ji děti z pátých tříd Základní školy ve Školní ulici. O tom, jak hra vznikala jsme si po představení povídali s vedoucí výtvarně-dramatického kroužku a režisérkou hry Jitkou Gabrielovou.

"Scénář pohádky jsem objevila ve staré Mateřídoušce. Celou pohádku jsme zkoušeli asi tři neděle. Všechny děti, které se dnes představily, jsou nadšenci z výtvarně-dramatického kroužku naší školy. Děti jej navštěvují jednou týdně na dvě hodiny vždy po vyučování. Sami jsme si tedy vyrobili i kulisy do pohádky."

Celou hru odehrály děti ve verších. Proto nás zajímalo, jestli s tím neměly děti problémy.

"Vůbec ne. Zvládly to úplně perfektně, prostě na jedničku. Pochválil nás dokonce náš ředitel, protože prý vůbec netušil, jak jsou děti z kroužku šikovné."

Pohádka o medovém koláči

Nedělní odpoledne patřilo již tradičně dětem. Jako první se představily děti ze souboru Kandradas junior, který působí při Základní umělecké škole v Klášterci nad Ohří. Soubor je složen z dětí, které navštěvují na této škole literárně-dramatický obor.

Podrobnosti o přípravě hry jsme vydolovali z jejího autora, režiséra a zároveň učitele všech účinkujících dětí Tomáše Bartáka.

"Hru jsme dělali tak, že jsme si vzali na celý den nějaké jeviště, vezmeme si počítač a celá hra pak vzniká přímo na jevišti. Improvizace vzniká přímo na jevišti. Improvizace úplně hotový.

Já přinesu námět, mám nějaké

záchytné body a některé vtipky a hlášky a kolem toho nabalujeme zbytek.

Dělali jsme to asi tři měsíce, ale základ hry vznikl během dvou, až tří dnů na tom jevišti.

Dnešní představení byla premiéra a já jsem spokojený. Jsou to děti a jsou moc šikovný. Mě se moc líbily."

Přímo na jevišti se pak děti společně s diváky rozloučily předáním dárků s představitelkou pohledné dívky Jitky, která se stěhuje a nebude tak již soubor navštěvovat.

Diváci museli dětské herce po představení vyteskávat, protože po první úkloně děti zmizely a ne a ne se vrátit pro zasloužený potlesk.

Vaše názory na jednotlivá představení můžete vyjádřit také na našich stránkách v sekci Přehledka.